

NEW YORK TIMESIN BESTSELLERLISTAN YKKÖNEN

PIMEYTTÄ UHMATEN.

MYRSKYN- SILMÄ

WSOY

REBECCA YARROS

Suomentanut LAURA HAAVISTO

Empyreum-sarjassa aiemmin ilmestynyt

SIIVENISKU
RAUTALIEKKI

REBECCA YARROS

MYRSKYNSILMÄ

SUOMENTANUT LAURA HAAVISTO

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Tämä kirja on fiktiivinen teos. Nimet, hahmot, paikat ja tapahtumat ovat kirjailijan mielikuvituksen tuotetta tai niitä käytetään fiktiivisesti. Mahdolliset yhtenevyydet todellisiin tapahtumiin, tapahtumapaikkoihin ja ihmisiin, eläviin tai kuolleisiin, ovat sattumaa.

Ensimmäinen painos
Englanninkielinen alkuteos
ONYX STORM
Copyright © 2025 by Yarros Ink, Inc.
Suomenkielinen laitos © Laura Haavisto ja WSOY 2025
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Alkuperäispäällyksen kuvitus ja grafinen suunnittelu
Bree Archer ja Elizabeth Turner Stokes
Päällyksen kuvat Peratek/shutterstock, Romolo Tavani/Shutterstock,
VRVIRUS/Shutterstock, Dmitri1ch/GettyImages,
KBL-loss/shutterstock, stopkin/shutterstock, yanng/Depositphotos,
Liu Zishan/Shutterstock, Next Mars Media/Shutterstock,
and Laslo Ludrovan/Shutterstock
Sisuskuvitus Bree Archer
Esilehtien kartta Melanie Korte
ISBN 978-951-0-51495-5
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

*Niille, jotka eivät koe olevansa suosittuja,
jotka jäävät kiinni salaa lukemisesta,
joita ei kutsuta mukaan, pyydetä porukkaan eikä nosteta esiin.
Hakekaa lentoasunne. Lohikäärmeet odottavat.*

Myrskynsilmä on lohikäärmealentäjiä kouluttavan sotakorkeakoulun säälimättömään ja kilpailuhenkiseen maailmaan sijoittuva nopeatempoinen seikkailufantasia. Siellä sodankäynti, lähitaistelu, veri, voimakas väkivalta, rajut vammat, raateleminen, murhat, kuolema, eläinten kuolema, vammoista toipuminen, suru, myrkyttäminen, polttaminen, vaaralliset tilanteet, karkea kielenkäyttö ja seksuaalinen kanssakäyminen ovat arkipäivää, kuten kirjan sivuilla kuvataan.

Lukijat, jotka saattavat olla herkkiä tällaisille asioille, ottakaa tämä huomioon ja valmistautukaa myrskyyn...

NIMI

PARI

SINETTI/ERIKOISTAITO

(jos on)

VIOLET SORRENGAIL

TAIRN JA ANDARNA

SALAMAN HALLINTA

XADEN RIORSON

SGAEYL

VARJOJEN HALLINTA,
AIKEIDEN LUKEMINEN

TOINEN LENTUE, LIEKKILAIVUE, NELJÄS SIIPi

IMOGEN CARDULO

GLANE

MUISTOJEN PYYHKIMINEN

QUINN HOLLIS

CRUTH

ASTRAALIMATKAAMINEN

RHIANNON MATTHIAS

FEIRGE

KAUKOSIIRTÄMINEN

SAWYER HENRICK

SLISEAG

METALLURGIA

RIDOC GAMLYN

AOTROM

JÄÄN HALLINTA

SLOANE MAIRI

THOIRT

ABSORBOINTI

AARIC HARMAALINNA
(eli Cam Tauri)

MOLVIC

EI VIELÄ ILMENTYNYT

AVALYNN, BAYLOR JA LYNX – YKKÖSIÄ, JOIDEN SINETTIVOIMA EI OLE ILMENTYNYT

CATRIONA CORDELLA

KIRALAIR

TUNTEIDEN MANIPULOINTI

MAREN ZINA

DAJALAIR

BRAGEN, NEVE, TRAGER JA KAI – AARNIKOTKARATSASTAJIA

MAAILMAN HALLITSIJAT

KUNINGAS TAURI VIISAS – NAVARREN KUNINGAS

HALDEN TAURI – NAVARREN KRUUNUNPERIJÄ

KUNINGATAR MARAYA – POROMIELIN KUNINGATAR

VARAKREIVI TECARUS – POROMIELIN KRUUNUNPERIJÄ

Seuraavan tekstin on uskollisesti litteroinut navarren kielestä
nykykielelle Jesinia Neilwart, Basgiathin sotakorkeakoulun
kirjurien kvadrantin kuraattori. Kaikki tapahtumat ovat tosia,
ja nimet on säilytetty kaatuneiden urheuden kunnioittamiseksi.
Pääsköön heidän sielunsa Malekin huomaan.

Basgiathin ja suojiin turvaamisesta on maksettu kallis
hintaa, muun muassa kenraali Sorrengailin henki.
Strategiaa on muutettava. On valtakunnan edun mukaista
liittoutua Poromielin kanssa, edes tilapäisesti.

– HALTUUN SAATU KIRJE KENRAALI AUGUSTINE MELGRENILTÄ
HÄNEN MAJESTEETILLEEN KUNINGAS TAURILLE

PROLOGI

Mihin Malekin tähden hän on oikein menossa? Kiirehdin askeleitani kvadrantin alla olevassa tunnelissa ja yritän pysyä perässä, mutta yö on varjoista voimakkain ja Xaden sulautuu pimeyteen täydellisesti. Jos lohikäärmeidemme välinen side ja satunnaisesti sammuvat maagitulet eivät johdattaisi minua oikeaan suuntaan, en mitenkään tietäisi, että hän kulkee naamioituneena tuolla edessäni.

Pelko puristaa hyytäväällä otteellaan, ja askeleeni alkavat horjua. Xaden piti aiemmin illalla matalaa profilia Bodhin ja Garrickin valvovan silmän alla, kun odotimme tietoja Sawyerin vammautumisesta taistelussa, jossa olimme melkein menettäneet Basgiathin, mutta on mahdotonta päätellä, mitä hän nyt aikoo tehdä. Jos joku huomaa hänen iiriksiään ympäröivät haaleat, mansikanpunaiset renkaat, hänet vangitaan – ja todennäköisesti teloitetaan. Lukemieni tekstien perusteella renkaat haalistuvat tässä vaiheessa, mutta ennen kuin niin käy, en voi kuin arvailla, mikä mahtaa olla niin tärkeää, että hän on valmis otta-
maan riskin tulla nähdyksi.

Ainoa looginen vastaus saa kylmät väreet kulkemaan selkäpiissäni, eikä se liity mitenkään kylmyyteen, joka hohkaa käytävän kivilattiasta

sukkien läpi. Minulla ei ollut aikaa pukea saappaita tai edes panssari-liiviä, kun sulkeutuvan oven naksahdus herätti minut levottomasta unestani.

»*Kumpikaan ei vastaa*», Andarna sanoo, ja nykäisen katetulle sillalle johtavan oven auki samaan aikaan, kun ovi sillan toisessa päässä sulkeutuu. Oliko se hän? »*Sgayel on yhä... suunniltaan, ja Tairn haisee sekä raivolta että surulta.*»

Se on ymmärrettävää kaikista niistä syistä, joita minulla ei ole nyt varaa vatvoa, mutta yhtä kaikki tukalaa.

»*Haluatko, että pyydän Cuiria tai Chradhia...*» Andarna aloittaa.

»*Ei. Kaikki neljä tarvitsevat unta.*» Joudumme epäilemättä lähtemään partiolennotle metsästämään jäljellä olevia myrkkiä heti aamun valjetessa. Ylitän jäätävän sillan yhä epävarmemmaksi muuttuvin askelin ja hätkähdän ikkunoista avautuvaa näkymää. Aiemmin oli ollut tarpeeksi lämmintä ukkosmyrskylle, mutta nyt sataa sakeasti lunta, joka peittää kvadrantin ja Basgiathin pääkampuksen välisen rotkon näkyvistä. Rintaani pakottaa, ja uusi loputtomilta tuntuvien kyynelten aalto uhkaa kirveltää kivuliaan turvonneita silmiäni.

»*Se alkoi noin tunti sitten*», Andarna sanoo lempeästi.

Lämpötila on laskenut tasaisesti siitä lähtien... *Älä ajattele sitä.* Vedän vapisten henkeä ja pakotan kaiken sen, mitä en nyt pysty käsittelemään, pieneen, henkisesti tulenkestävään laatikkoon, jonka työnnän jonnekin syvälle sisälleni.

Äitiä en voi enää pelastaa, mutta en todellakaan aio antaa Xadenin tapattaa itseään.

»*Sinä saat surra*», Andarna muistuttaa, kun vedän parantajien kvadrantin oven auki ja astun täpötäyteen käytävään. Tunnelin seiniin nojaillee kaikenvärisiin univormuihin sonnustautuneita haavoittuneita, ja parantajia kiiruhtaa edestakaisin sairastuvan ovista.

»*Jos jään murehtimaan jokaista menetystä, en muuta ehdi tehdäkään.*» Sen läksyn olen oppinut oikein hyvin viimeisen puolentoista vuoden aikana. Ohitan joukon selvästi päihtyneitä jalkaväen kadetteja ja oikaisen sairasosastoksi muuttuneen tilan poikki etsien häivähdystä sumeasta varjopilvestä. Tämä osa kvadrantista säilyi vahingoittumattomana, mutta silti täällä löyhyä rikki ja tuhka.

»Äitisi säilyköön muistoissamme! Kenraali Sorrengailille, Basgiathin

liekille!» joku kolmosista kailottaa, ja vatsaani vääntää aina vain enemmän, kun jatkan eteenpäin huutoon reagoimatta.

Lähestyn kulmausta ja käännyn käytävälle, jolloin ohikiitävän hetken ajan oikeanpuoleisella seinällä häilyy musta samentuma, ja sitten näkyviin tulevat kuulustelukammioon johtava portaikko ja sen vierellä seisovat kaksi tokkuraista vartijaa. Varjot hiipivät alas portaita.

Helvetti. Yleensä pidän siitä, kun olen oikeassa, mutta tällä kertaa toivoin, että en olisi ollut. Yritän tavoitella Xadenia mielessäni, mutta vastassa on vain paksu ja kylmä onyksinmusta muuri.

Minun on päästävä noiden vartijoiden ohi. Mitä Mira tekisi?

»*Hän olisi jo surmannut luutnanttisi ja seisoi itsevarmana päätöksensä takana*», Andarna vastaa. »*Sisaresi on* toimi ensin, kysele vasta sitten *-tyyppinen lentäjä.*»

»*Tuosta ei ole apua.*» Vähäinen illalliseni uhkaa tehdä paluun. Andarna on oikeassa. Mira tappaa Xadenin, jos saa tietää, että Xaden on kanavoinut voimaa maaperästä, olosuhteista huolimatta. Mutta itsevarmuus – se ei ole ollenkaan huonompi ajatus. Kerään kaiken mahdollisen ylimielisyyden, joka minusta löytyy tai jonka pystyn teeskentelemään, ryhdistän hartioitani, nostan leukaani ja marssin vartijoita kohti rukoillen, että näytän tyyneemmältä kuin miltä minusta tuntuu. »Minun on saatava tavata vanki.»

Miehet katsahtavat toisiaan, ja sitten vasemmalla seisova pidempi vartija rykäisee. »Melgrenin määräys on olla päästämättä ketään alas näitä portaita.»

»Sanohan» – kallistan päätäni ja ristin käsivarteni niin kuin minulla olisi kaikki omistamani tikarit mukani... tai edes kengät jalassani – »jos mies, joka olisi suoraan vastuussa äitisi kuolemasta, olisi vain portaikon päässä, mitä sinä tekisit?»

Lyhyempi laskee katseensa, jolloin korvan takaa paljastuu haava.

»Määräys...» pidempi aloittaa ja vilkaisee yön aikana löysentyneen lettini latvoja.

»Hän on lukkojen takana», keskeytän. »Pyydän teitä tekemään pienen poikkeuksen, en antamaan minulle tyrmän avaimia.» Katseeni käännähtää terävästi avainnippuun, joka roikkuu hänen verentahrimalta vyöltään. »Jos kyse olisi *sinun* äidistäsi ja hän olisi pelastanut kuningaskunnan koko puolustusjärjestelmän oman henkensä kustannuksella, vannon, että soisin sinulle saman.»

Pidempi kalpenee.

»Goverson», lyhyempi kuiskaa. »Hän on se salamaniskijä.»

Goverson murahtaa, ja kämmenet puristuvat nyrkkiin kylkien vierellä. »Kymmenen minuuttia», hän sanoo. »Viisi äitisi tähden ja viisi sinun tähtesi. Tiedämme, kuka meidät tänään pelasti.» Hän nyökkää kohti portaikkoa.

Mutta *ei* hän tiedä. Kukaan heistä ei tiedä, millaisen uhrauksen Xaden teki tappaessaan sen tietäjän... niiden *kenraalin*.

»Kiitos.» Lähten laskeutumaan portaita tutisevin polvin ja yritän jättää huomiotta märän maaperän pistävän hajun, joka kynsii itsevarmuuteni reunoja. »*En voi uskoa, että hän tuli tänne.*»

»*Hän varmaankin etsii tietoja*», Andarna huomauttaa. »*On ihan ymmärrettävää, että hän haluaa tietää, mikä on.*» Sen äänessä kuuluva kaihoisa sävy hätkähdyttää monestakin syystä.

»*Hän ei ole sieluton myrkkä. Hän on yhä Xaden. Minun Xadenini*», tiuskaisen ja pidän tiukasti kiinni siitä ainoasta asiasta, josta olen varma, kun jatkan ääneti matkaa alas portaita.

»*Tiedät, mitä maaperästä kanavoinnista seuraa*», Andarna varoittaa.

Tiedänpö? Kyllä. Hyväksynkö sen? En missään nimessä. »*Jos hän olisi menettänyt itsensä kokonaan, hänellä olisi ollut monta tilaisuutta imeä minut kuiviin tänä yönä, etenkin silloin, kun nukuin. Hän kanavoi maaperästä kerran. Varmasti pystymme korjaamaan kohdan, joka hänen sielustaan on mahdollisesti... halkeillut.*» Enempää en ole valmis myöntämään. »*Tiedän jo, mitä Tairn ajattelee, ja ajatus siitä, että joutuisin riitelemään teidän molempien kanssa, on uuvuttava, joten pyydän, Amarin tähden, ole minun puolellani.*»

Meidän välisemme suora side hohtaa. »*Hyvä on.*»

»*Oikeastiko?*» Pysähdyn portaisiin ja painan kämmenen seinää vasten, jotta pysyn pystyssä.

»*Minä olen yhtä tuntematon kuin hänkin, ja silti sinä luotat minuun*», Andarna sanoo. »*Minä en aio lisätä taakkaasi.*»

Huh, luojien kiitos. Sen sanat tunkeutuvat luuytimiini asti, ja painan pääni helpottuneena. En ollut tajunnutkaan, miten kovasti olin halunnut kuulla nuo sanat, ennen kuin Andarna sanoi ne. »*Kiitos. Ja sinulla on täysi oikeus saada tietää, mistä olet peräisin, mutta minulla ei ole epäilyksiä sen suhteen, kuka sinä olet.*» Lähten laskeutumaan loput portaista

varmoin askelin. »*Sinun pitäisi saada tehdä päätös perheesi etsimisestä, mutta pelkään, että Melgren...*»

»*Minä kärvensin myrkän taistelussa*», Andarna keskeyttää, ja sanat tulevat yhtenä ryöppynä.

»*Niin... teit.*» Kulmani kurtistuvat, kun kierreportaat lähestyvät kuulustelusellejä. Olin ollut niin yllättynyt Andarnan ulkonäöstä ja siitä, miten sen suomut olivat vaihtaneet väriä, etten ollut edes miettinyt pimeyden soturin palamista. Tietääkseni emme ole ennen sytyttäneet yhtäkään niistä tuleen. Tairnkaan ei sanonut mitään.

»*Olen miettinyt sitä koko illan. Taika tuntuu erilaiselta, kun vaihdan väriä. Ehkä voimankäyttöni siinä hetkessä muutti myrkkää ja heikensi sitä niin, että se leimahti liekkeihin.*» Andarna hidastaa vauhtiaan, jotta saa kaikki sanat lausuttua selkeästi, vaikka ei meinaa malttaakaan.

»*Se saattaa muuttaa... kaiken.*» Alapuolelta kuuluu vaimeita ääniä, ja kiristän tahtiani. »*Sitä kannattaa ehdottomasti selvitellä myöhemmin.*» Ei sillä, että haluaisin vaarantaa Andarnan huutelemalla, että se saattaa olla uusin aseemme, etenkin kun huhut ovat jo lähteneet liikkeelle siitä, että aiomme liittoutua Poromielin kanssa. Mikä voisi olla pahempaa kuin se, että päällystö vaarantaisi Andarnan? Se, että koko mantereen johtajisto pyrkisi samaan.

»Voit taistella sitä vastaan niin paljon kuin haluat, mutta entäs hänen suonissaan virtaava voima?» Jack ilkkuu, ja hänen sanansa muuttuvat yhä selkeämmiksi, kun lähestyn viimeisiä askelmia. »Siihen on syynsä, että ylemmät tahot haluavat hänet. Saanko antaa vähän veljellisiä neuvoja? Paras sopeutua tilanteeseen ja etsiä joku muu, jota panna. Jos kuuluisa itsehillintäsi vain horjahtaakin hänen seurassaan...»

»Niin ei tule käymään *koskaan*», Xaden vastaa tappavan hyytävällä äänellä.

Sykkeeni takoo tuplatahtia, ja pysähdyn juuri ennen portaikon viimeistä mutkaa ja pysyttelen poissa näkyvistä. Jack puhuu *minusta*.

»Edes sinulla ei ole sananvaltaa siihen, mikä osa meistä viedään ensin, Riorson.» Jack nauraa. »Mutta omakohtaisesta kokemuksesta voin kertoa, että hillintä hiipuu nopeasti. Katso vaikka itseäsi, olet juuri saanut ravintoa alkulähteestä, mutta silti olet jo täällä etsimässä parannuskeinoa. Otteesi tulee lipeämään, ja silloin... No, sanotaan nyt niin, että se hopeinen tukka, johon olet niin ihastunut, muuttuu harmaaksi ihan niin kuin

kaikki muutkin osat hänestä, ja nuo heikot noviisin rinkulat silmissäsi eivät enää katoa muutamassa päivässä – vaan ne jäävät pysyviksi.»

»Ei tule tapahtumaan.» Xaden kivahtaa jokaisen sanan.

»Voisit toimittaa hänet niille itse.» Kahleet kolisevat. »Tai voisit vapauttaa minut, niin voimme tehdä sen yhdessä. Kuka tietää, ehkä hänet jätetään henkiin, jotta sinut voidaan pitää talutushihnassa siihen asti, että muutut asimiksi ja unohdat hänet.»

»Haista vittu.»

Käteni puristuvat nyrkkiin. Jack tietää, että Xaden on kanavoinut. Hän kertoo sen ensimmäiselle kuulustelijalleen, jolloin Xaden vangitaan. Päässäni pyörä, kun nuo kaksi alkavat riidellä vain metrien päässä minusta, mutta heidän sanansa jäävät ajatusteni jalkoihin. Luojat, saatan menettää Xadenin samalla tavalla kuin...

Niin ei voi tapahtua. Niin ei tule tapahtumaan. En suostu menettämään häntä, enkä suostu siihen, että hän menettää *itsensä*.

Pelko yrittää taistella tiensä pintaan, mutta kukistan sen enkä anna sen hengittää tai kasvaa. Ainoa sisälläni riehuva voimaa vahvempi tunne on selkärankaani lujittava päättäväisyys.

Xaden on *minun*. Sydämeni, sieluni, kaikkeni. Hän kanavoi maa-perästä pelastaakseen minut, ja koluan vaikka koko maailman löytääkseni keinon, jolla minä voin vuorostani pelastaa hänet. Vaikka se vaatisi neuvotteluja Tecarusin kanssa, jotta pääsen käsiksi koko helvetin mantereeseen kaikkiin kirjoihin, tai pimeyden soturien vangitsemista yksi kerrallaan kuulusteltavaksi, minä aion löytää parannuskeinon.

»Me löydämme parannuskeinon», Andarna lupaa. »Käymme ensin läpi kaikki lähellä olevat vaihtoehdot, mutta jos olen oikeassa ja jotenkin vahingossa muutin sitä myrkkää, kun vaihdoin suomujeni väriä, siinä tapauksessa muiden kaltaisteni pitäisi tietää, miten se tehdään. Miten voidaan muuttaa hänet. Parantaa hänet.»

Ajatus ja siihen liittyvät uhraukset saavat hengitykseni vapisemaan. »Vaikka olisit oikeassa, en aio käyttää sinua...»

»Minä haluan löytää perheeni. Me molemmat tiedämme, että määräys etsiä kaltaiseni koittaa väistämättä nyt, kun johtajanne tietävät, mikä minä olen. Tehkäämme se omilla ehdoillamme ja omia tarkoituksiperiämme varten.» Andarnan äänensävy terävöityy. »Yrittäkäämme kaikin mahdollisin tavoin löytää parannuskeino.»

Andarna on oikeassa. *»Kaikki mahdolliset tavat saattavat edellyttää muutamien lainkohtien rikkomista.»*

»Lohikäärmeet eivät noudata ihmisten lakeja», se vastaa kuin Tairn konsanaan. *»Ja koska sinä olet parini ja Tairnin lentäjä, sinäkään et enää noudata heidän lakejaan.»*

»Kapinoiva teini», mutisen ja laadin mielessäni puolenkymmentä suunnitelmaa, joista ehkä puolet saattaisivat toimia. Vaikka olen niiden lentäjä, on joitakin rikoksia, jotka johtaisivat teloitukseeni... ja kaikkien niiden teloitukseen, jotka otan mukaani. Nyökkään itselleni ja hyväksyn riskin, ainakin omalta osaltani.

»Sinun on jälleen salattava asioita», Andarna varoittaa.

»Vain sellaisia, jotka suojelevat Xadenia.» Mikä tällä hetkellä tarkoittaa sitä, että Jackia on estettävä paljastamasta heidän käymäänsä keskustelua häntä kuitenkaan tappamatta, sillä meillä ei ole varaa siihen ajo-jahtiin, jonka ainoan vankimme kuolema aiheuttaisi.

»Oletko varma, etten pyytäisi Cuiria tai Chradhia...»

»Ei.» Jatkan portaat alas. Bodhin ja Garrickin lisäksi on vain yksi ihminen, jonka voin luottaa asettavan Xadenin edun kaiken edelle, vain yksi ihminen, jonka voin antaa tietää koko totuuden. *»Sano Glanelle, että minulla on Imogenille asiaa.»*

En kuole tänään.

Pelastan hänet.

— VIOLET SORRENGAILIN

HENKILÖKOHTAINEN LISÄYS BRENNANIN KIRJAAN

1. LUKU

Kaksi viikkoa myöhemmin

Tammikuussa lentämisen pitäisi olla Koodeksin vastaista. Ankaran myrskyn ja lentolasien huurtumisen takia en näe yhtään helvetin mitään, kun kiidämme eteenpäin lumipyryssä Basgiathin liepeillä kohoavien vuorten yllä. Toivon, että pahin alkaa olla takanapäin, tartun satulan kädensijasta ja puristan lujaa hansikkaiden suojaamilla käsilläni.

»*Olisi harmillista kuolla tänään*», sanon minut Tairniin ja Andarnaan yhdistävän mielensisäisen väylän välityksellä. »*Paitsi jos yrität estää pääsyni senariumin eteen tänään iltapäivällä.*» Olen odottanut yli viikon, että kuninkaan kanslia lähettäisi minulle kutsuksi naamioidun käskyn saapua paikalle, mutta viivästys on ymmärrettävä, sillä kampuksella käydään ennennäkemättömiä rauhanneuvotteluita jo neljättä päivää. Poromiel on ilmoittanut, että aikoo vetäytyä neuvotteluista seitsemännen päivän jälkeen, jos ehdosta ei päästä sopuun, eikä tilanne näytä hyvältä. Voin vain toivoa, että siellä ollaan suopealla tuulella, kun saavun paikalle.

»*Haluatko ehtiä tapaamiseesi? Älä sitten tällä kertaa putoa*», Tairn tokaisee.

»*Sanon nyt vielä viimeisen kerran, että minä en pudonnut*», vänkään.
»*Hyppäsin selästäsi auttamaan Sawyeria...*»

»*Älä muistuta siitä.*»

»*Ette voi aina jättää minua partiolennoilta*», Andarna keskeyttää Alhon lämmöstä ja suojasta käsin.

»*Partiolennot eivät ole turvallisia*», Tairn muistuttaa varmaan sadan kerran. »*Olkoon säätila millainen tahansa, me olemme täällä jahtaamassa pimeyden satureita emmekä millään huvilennolla.*»

»*Sinun paikkasi ei ole täällä*», myötäilen ja etsin merkkejä Ridocista ja Aotromista, mutta kaikkialla näkyy vain valkoista. Rintaani puristaa. Miten ihmeessä voimme tällaisessa myrökässä erottaa maa-alueiden pinnanmuodot tai nähdä lentuetoverimme, puhumattakaan siitä, että havaitsisimme satoja metrejä alempana pakenevat pimeyden soturit? En muista, että olisin milloinkaan kokenut yhtä rajuja myrskyjä kuin nämä, jotka ovat pisseet sotakorkeakoulua viimeiset kaksi viikkoa ilman...

Äitiä. Suru upottaa veitsenterävät kyntensä rintaani, noston kasvoni ylöspäin ja tunnen lumipyryn pistelevän kosketuksen poskipäilläni, yrittän keskittyä mihin tahansa muuhun, jotta pystyn hengittämään ja jatkamaan eteenpäin. Suren sitten myöhemmin, aina myöhemmin.

»*Se on vain pikainen partiolento*», Andarna valittaa ja havahduttaa minut ajatuksistani. »*Tärvitsen harjoitusta. Kuka tietää, millaisia sääoloja kohtaamme, kun lähdemme etsimään kaltaisiiani.*»

»Pikaiset partiolennot» ovat osoittautuneet kohtalokkaiksi, enkä halua testata Andarnan tuliteoriaa. Pimeyden satureilla on ehkä rajalliset mahdollisuudet käyttää voimiaan suojien sisäpuolella, mutta ne ovat silti tappavan kovia taistelijoita. Ne, jotka eivät paenneet taistelun jälkeen, ovat hyödyntäneet yllätysmomenttia ja lisänneet nimiä kuolinkirjaamme. Ensimmäinen siipi, kolmas siipi ja oma kynsiläivueemme ovat kärsineet tappioita.

»*Harjoittele siinä tapauksessa jakamaan taikavoimasi tasaisesti niin, että raajasi pysyvät lämpiminä lennon aikana, sillä siipesi eivät jaksakaan kannatella tällaisen jään painoa*», Tairn murhaa lumisateen keskeltä.

»*Siipesi eivät jaksakaan kannatella tällaisen jään painoa*», Andarna ivaa. »*Ja silti omasi ihme kyllä jaksavat kantaa egoasi.*»

»*Mene etsimään lammas ja anna aikuisten tehdä töitä.*» Tairnin lihakset liikahtavat tutulla tavalla allani, ja nojaan satulassa niin pitkälle eteenpäin kuin se antaa myöten ja valmistaudun syöksyyn.

Vatsa hyppää kurkkuun, kun Tairnin siivet napsahtavat kiinni ja me sukellamme alaspäin myrskyä halkoen. Tuuli repii talvilentoasuni

huppua ja satulan nahkaremmi pureutuu paleleviin reisiini samalla, kun rukoilen Zihnalilta, ettei suoraan alapuolellamme ole vuorenhuippua.

Tairn oikaisee itsensä, ja vatsani asettuu taas paikoilleen, noston lentolasit otsalle, räpyttelen silmiä nopeasti ja katson sitten oikealle. Näin matalalla myrsky ei ole enää yhtä voimakas ja näkyvyyskin on parantunut niin, että saatan erottaa lentotantereen takana kohoavat kallionharjanteet.

»*Ei näy ketään.*» Silmiä vetistää, kun sekä tuuli että lumisade piiskaavat niitä, ja hiutaleet tuntuvat pieniltä jääammuksilta ihollani. Putsaan linsit mokkanahkaisilla käsineilläni ennen kuin laitan lasit takaisin silmille.

»*Ei niin. Kun saamme saman kuittauksen Feirgeltä ja Cruthilta, lope-
tamme uurastuksen tältä päivältä*», Tairn murahtaa.

»*Kuulostat siltä kuin kolme päivää putkeen ilman vihollista olisi huono asia.*» Ehkä me tosiaan olemme jo saaneet kiinni ja tappaneet ne kaikki. Me kadetit olemme surmanneet kolmekymmentäyksi myrkkää Basgiathin lähistöllä sillä välin, kun professorit ovat keskittyneet provinssin muihin osiin. Lukema olisi kolmekymmentäkaksi, jos joku saisi tietää, että yksi niistä asuu keskuudessamme – vaikka häntä onkin kiittäminen seitsemästätoista taposta.

»*Hiljaisuus ei rauhoita minua...*» Tuuli viuhuu korvissa ja ylhäältä kuuluu *napsahdus*, mikä saa Tairnin nostamaan katseensa nopeasti. Omani seuraa välittömästi perässä.

Voi ei.

Ei se ollut tuuli. Vaan siivet.

Aotromin kynnet täyttävät näkökenttäni, ja pakokauhu lamaa sydämeni. Lohikäärme laskeutuu myrskystä suoraan päällemme.

»*Tairn!*» huudan, mutta Tairn kiepsahtaa jo vasemmalle ja vaihtaa kurssia.

Maailma pyörii ympärilläni, taivas ja maa vaihtavat paikkaa kahdesti tässä kuvottavassa koreografiassa, ennen kuin Tairn levittää siipensä. Liike saa muutaman sentin paksuisen jääkerroksen rasahtamaan rikkinen siipien etuharjanteilta niin, että ilmassa lentelee jääkimpaleita.

Vedän syvään mutta vapisten henkeä, kun Tairnin siivet lyövät ilmaa kaikin voimin ja se nostaa korkeuttamme kolmekymmentä metriä vain sekunneissa, minkä jälkeen se syöksyy suoraan kohti Ridociin sitoutunut ruskeaa sapelihäntää.

Raivo korventaa keuhkojani, kun Tairnin tunteet tulvahtavat sisuksiini hetkellisesti, ennen kuin ehdin paiskata mieleni suojaukset paikoilleen, jotta voin vaimentaa sidettä pitkin tulevaa vyöryä.

»Älä!» huudan tuuleen, kun nousemme Aotromin vasemmalle puolelle, mutta kuten aina, Tairn tekee niin kuin tahtoo ja louskauttaa leukojaan vihaisesti vain senttien päässä Aotromin päästä. »Se oli ilmiselvästi vahinko!» Joka olisi voitu välttää, jos lohikäärmeet olisivat kommunikoineet keskenään.

Aotrom *rääkäisee*, kun Tairn toistaa varoittavan eleensä, ja sitten pienempi ruskea sakarahäntä paljastaa kaulansa alistumisen merkiksi.

Ridoc katsoo minua lumisateen läpi ja nostaa kätensä ilmaan, mutta en usko, että hän näkee anteeksipyyttävää olankohautustani ennen kuin Aotrom kaartaa pois päin ja suuntaa etelään kohti lentotannerta.

Ilmeisesti Feirge ja Rhi ovat palanneet.

»*Oliko tuo todella tarpeen?*» Lasken suojauksiani, jolloin siteet Tairniin ja Andarnaan palaavat täydellä teholla, mutta Xadeniin yhdistyvä hohtava väylä on yhä tukittu ja himmennyt murto-osaan entisestään. Jatkuvan yhteyden menettäminen tuntuu kurjalta, mutta hän ei vielä luota itseensä – tai siihen, joksi hän uskoo muuttuvansa – siinä määrin, että voisi pitää väylän auki.

»*Oli*», Tairn sanoo ja katsoo yhden sanan riittävän vastaukseksi.

»*Olet melkein kaksi kertaa sitä suurempi ja se oli selvästikin vahinko*», toistan, kun laskeudumme kovaa vauhtia lentotantereelle. Kanjoniin satanut lumi on tallautunut mutaisiksi poluiksi kakkosten ja kolmosten jatkuvien partiolentojen seurauksena.

»*Se oli piittaamattomuutta, ja kaksikymmentäkaksivuotiaan lohikäärmeen tulisi ymmärtää olla sulkematta itseään laumansa ulkopuolelle vain koska riitelee lentäjänsä kanssa*», Tairn nurisee, ja äreys alkaa laantua samalla, kun Aotrom laskeutuu Rhiannonin vihreän tikarihännän, Feirgen, viereen.

Tairnin kynnet painautuvat jäiseen maahan Aotromin vasemmalla puolella, ja äkillinen laskeutuminen saa kehoni jokaisen luun värähtelemään. Kipu räjähtää ylös selkärankaani, kun alaselkä ottaa suurimman osan törmäyksestä vastaan. Hengitän pahimman vaiheen yli ja sitten hyväksyn sen ja siirryn eteenpäin. »*No, sehän meni sulavasti*.» Nostan lentolasit otsalleni.

»*Sinä voit lentää seuraavalla kerralla.*» Tairn ravistelee itseään kuin märkä koira, ja suojaan käsillä kasvojani, kun sen suomuista lentää jäätä ja lunta.

Nykyäisen satulan nahkaremmiä sen jälkeen, kun Tairn lakkaa liikkumasta, mutta solki tarttuu epätasaisten, surkeiden ompeleiden reunaan, jotka jouduin siihen taistelun jälkeen ompelemaan, ja yksi niistä ratkeaa. »*Hemmetti. Näin ei olisi tapahtunut, jos olisit antanut Xadenin korjata tämän.*» Pakotan itseni ylös satulasta ja sivuutan pakkasen kohmettamien nivelteni vastalauseet, kun kuljen piikkien ja suomujen muodostamalla jäisellä radalla, jonka tunnen kuin omat taskuni.

»*Pimeyden airut ei katkaissut sitä*», Tairn vastaa.

»*Lakkaa kutsumasta häntä tuolla nimellä.*» Polveni notkahtaa, ja nostan kädet sivuille pysyäkseni pystyssä. Kiroan niveleni samalla kun pääsen Tairnin olkapäälle. Sen jälkeen kun on istunut tunnin satulassa näillä keleillä, yksi vihoitteleva polvi ei ole mitään; olen onnekas, että lantioni liikkuu yhä.

»*Lakkaa kieltämästä totuutta.*» Tairn lausuu tuomionsa jokaisen sanan erityisen painokkaasti samalla, kun väistän jäistä kohtaa ja valmistaudun laskeutumaan sen selästä. »*Hänen sielunsa ei ole enää hänen omansa.*»

»*Tuo nyt on vähän dramaattisesti sanottu.*» En aio ryhtyä tähän riitaan uudestaan. »*Hänen silmänsä ovat palautuneet normaaleiksi...*»

»*Sellainen voima aiheuttaa riippuvuutta. Tiedät sen, sillä muuten et teeskentelisi nukkuvasi öisin.*» Tairn kääntää päänsä taaksepäin kuin käärme ja tuijottaa minua kultaisilla silmillään.

»*Kyllä minä nukun.*» Se ei ole ihan täysin valetta, mutta nyt on ehdottomasti aika vaihtaa puheenaihetta. »*Pistitkö sinä minut korjaamaan satulani, jotta voisit antaa minulle opetuksen?*» Takapuoleni vastustaa jokaista Tairnin jalan suomua, kun liu'un sitä alas vasta sataneeseen hankeen. »*Vai siksi, että et enää usko varusteitani hänen käsiinsä?*»

»*Kyllä.*» Tairn nostaa päänsä korkealle yläpuolelleni ja syöksee tulenlieskoja kohti siipeään, jotta saa sulatettua siihen kerääntyneen jään. Minä käännyn pois päin lämpöaallost, joka on tuskallisessa ristiriidassa ruumiinlämpöni kanssa.

»*Tairn...*» Minulla on vaikeuksia löytää sanoja, ja nostan katseeni lohikäärmeeseeni. »*Minun on saatava tietää kantasi ennen kokousta. Suosui Empyreum tai ei, en pysty siihen ilman sinua.*»

En kuole tänään. Pelastan hänet.

– VIOLET SORRENGAILIN HENKILÖKOHTAINEN
LISÄYS BRENNANIN KIRJAAN

Voima nousee ja humisee lävitseni itsepintaisen vaativasti, noston oikean käteni ja suuntaan kämmeneneni kohti avoimen amfiteatterin yllä olevaa taivasta.

Xaden katoaa takaani hetkeä ennen kuin vapautan salaman.

Valo välähtää ja valaisee areenan, kun salama sinkoutuu ylöspäin, suojien muodostaman seinän läpi ja yllä levittäytyviin pilviin. Kuulen muiden kadettien kollektiivisen henkäyksen, ennen kuin pimeys taas laskeutuu ympärilleni.

»Olet hämmästyttävä», Xaden sanoo ja on jälleen sulautunut varjoihin.

»Miksi vain minä?» kysyn ja kääntyilen ympäri yrittäen löytää hänet.

»Sinun pitää pystyä löytämään minut.» Varjot syöksyvät iholleni, mutta vain hetkeä myöhemmin ne ovat poissa, ja minä kompuroin maton etureunalle ja katselen Xadenin etääntyvää selkää, kun hän nousee ylös portaita. »Oppitunti on ohi. Odotan, että kaikki tulevat seuraavalle tunnille valmistautuneina», hän sanoo olkansa yli.

»Miksi vain minä?» toistan ja tiedostan oikein hyvin, että muut kadetit tuijottavat minua, kun yritän löytää tasapainoni, ja etsivät silmä kovana minusta jonkinlaisia jälkiä, kun Xaden kerran käveli areenalta vahingoittumattomana. »Xaden!»

Hän ei edes keskeytä nousuaan. »Koska sinä olet ainoa, joka pystyy tappamaan minut.»

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-51495-5